

VENÄLÄISET SÜDEKUMIT

„Südekum” sana on saanut yleisnimen merkityksen: itsetyytyväisen, häikäilemättömän opportunistin ja sosialishovinistin tyyppi. Se on hyvä merkki, että kaikki puhuvat Südekumeista halveksuen. Mutta on olemassa vain yksi keino, jonka avulla vältytään tällöin lankeamasta shovinisiin. Tämä keino on se, että autetaan niin paljon kuin voidaan venäläisten Südekumien paljastamista.

Plehanov on lopullisesti astunut noiden Südekumien johtoon kirjasellaan „Sodasta”. Hänen järkeilynsä on dialektiikan täydellistä vaihtamista sofistikkaan. Kirjasessa syytetään sofistisesti saksalaista opportunistia, jotta voitaisiin verhota ranskalaista ja venäläistä opportunistia. Tuloksena on kansainvälisen opportunistin tukeminen eikä taistelu sitä vastaan. Surkutellaan sofistisesti Belgian kohtaloa, mutta ollaan vaiti Galitsiasta. Sekoitetaan sofistisesti toisiinsa imperialismin aikakausi (s.o. aikakausi, jolloin marxilaisten yleisen tunnustuksen mukaan kapitalismin kukistamisen objektiiviset edellytykset ovat jo kypsyneet ja jolloin ovat olemassa suuret sosialistisen proletariaatin joukot) ja porvarillis-demokraattisten kansallisten liikkeiden aikakausi; aikakausi, jolloin porvarillisten isänmaiden hävittäminen proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen kautta on käynyt ajankohtaiseksi, ja noiden isänmaiden syntymisen ja lujittumisen aikakausi. Syytetään sofistisesti Saksan porvaristoa rauhan rikkomisesta eikä puhuta mitään „kolmisopimus”-maiden⁵⁹ porvariston suorittamasta pitkäaikaisesta ja sitkeästä sodan valmistelusta Saksaa vastaan. Kierretään sofistisesti Baselin päätöslauselma. Sosialidemokratismi vaihdetaan sofistisesti kansallislibera-

lismiin: tsarismmin voiton toivomista perustellaan Venäjän taloudellisen kehityksen eduilla eikä edes kajota kysymyksiin, jotka koskevat Venäjän kansallisuuksia, sitä tosiasiaa, että tsarismi pidättää Venäjän taloudellista kehitystä ja että Saksassa tuotantovoimien kasvu on suhteellisesti paljon nopeampaa ja menestyksellisempää j.n.e. y.m.s. Plehanovin kaikkien sofismien erittely vaatisi useita artikkeleja, ja on vielä kyseenalaista, kannattaako monia hänen naurettavista typeryyksistään edes eritellä. Pysähdymme tarkastelemaan vain yhtä näennäistä perustelua. Engels kirjoitti Marxille vuonna 1870, että W. Liebknecht tekee virheen pitäessään bismarckilaisvastaista liikettä⁶⁰ *ainoana* johtoperiaatteenaan. Plehanov riemastui löydettyään tuon sitaatin: sama juttuhan se on muka meilläkin tsarismminvastaisen liikkeen suhteen! Mutta yrittäkääpä vaihtaa sofistiiikka (t.s. tapahtumista irrallisina otettujen eri tapausten ulkonaiseen yhaennäköisyyteen tarrautuminen) dialektiikkaan (t.s. siihen, että tutkitaan tapahtuman konkreettiset olosuhteet ja tapahtuman kehitys). Saksan yhdistäminen oli välttämätöntä, ja Marx tunnusti sen aina, niin ennen vuotta 1848 kuin sen jälkeenkin. Engels vielä vuonna 1859 suorastaan kehotti Saksan kansaa sotaan yhdistämisen puolesta⁶¹. Vallankumouksellisen yhdistämisen epäonnistuttua Bismarck teki sen vastavallankumouksellisesti, junkkerilaisittain. *Ainoana* periaatteena pidetty bismarckilaisvastainen liike muuttui järjettömyydeksi, sillä välttämättömän yhdistämisen loppuunvieminen oli jo tapahtunut. Entä Venäjällä? Oliko urhoolisella Plehanovillamme miehuutta julistaa etukäteen, että Venäjän kehittymisen turvaamiseksi on vallattava Galitsia, Tsargrad, Armenia, Persia y.m.? Onko hänellä miehuutta sanoa se nyt? Onko hän ajatellut sitä, että Saksan oli siirryttävä yhdistämään hajallaan olleita saksalaisia (joita sekä Ranska että Venäjä olivat sortaneet XIX vuosisadan kahden ensimmäisen kolmanneksen ajan), kun taas Venäjällä isovenäläiset eivät ole niinkään paljon yhdistäneet kuin sortaneet useita muita kansakuntia? Plehanov ei ole miettinyt tätä, ja hän yksinkertaisesti verhoaa shovinismiaan vääristelemällä vuoden 1870 aikaisen Engelsin sitaatin ajatusta samoin kuin Südekum vääristelee Engelsiltä lainaamaansa sitaattia vuodelta 1891, jolloin Engels kirjoitti, että saksalaisten on taisteltava elämästä ja

kuolemasta Ranskan ja Venäjän liittolaisarmeijoita vastaan.

Toisella kielellä ja toisessa tilanteessa puolustelee shovinismia „Nasha Zarja”, № 7—8—9. Hra Tsherevanin ennustaa ja toivoo „Saksan tappiota” vakuuttaen, että „Eurooppa (!!)

on noussut” Saksaa vastaan. Hra A. Potresov haukkuu Saksan sosialidemokraatteja „harhaiskusta”, joka „on pahempi kuin mikään rikos” j.n.e., vakuuttaen, että Saksan militarismilla on „erikoisia, ylimääräisiä syntejä”, että „Euroopan rauhan uhkana eivät olleet Venäjän tiettyjen yhteiskuntapiirien panslavistiset haaveet” y.m.

Eikö se merkitse Purishkevitchien ja sosialishovinistien myötäilemistä, kun julkisessa lehdistössä kirjoitellaan laajasti Saksan „ylimääräisestä” syyllisyydestä ja sen tappion välttämättömyydestä? Siitä, että Venäjän militarismilla on sata kertaa enemmän „ylimääräisiä” syntejä, joudutaan vaikenemaan tsaarin sensuurin puristuksen alla. Eiköhän ihmisten, jotka eivät halua olla shovinisteja, olisi pitänyt tällaisen tilanteen vallitessa *olla* ainakin puhumatta Saksan tappiosta ja sen ylimääräisistä synneistä?

„Nasha Zarja” ei ole rajoittunut siihen, että on ottanut linjakseen „olla toimimatta sotaa vastaan”; ei, se suoranaisesti lisää vettä isovenäläisen, tsaristis-purishkevitchilaisen shovinismin myllyyn propagoidessaan „socialidemokraattisten” todistusperusteiden pohjalta Saksan tappiota ja puoltaessaan panslavisteja. Ketkähän muut kuin juuri „Nasha Zarjan” kynäilijät harjoittivat vuosina 1912—1914 likvidaattoruuden joukkopropagandaa työläisten keskuudessa.

Puhukaamme lopuksi Axelrodista, jota Martov suojelee, varjelee ja puolustaa yhtä äkäisesti ja epäonnistuneesti kuin „Nasha Zarjankin” kynäilijöitä.

Axelrodin suostumuksesta on hänen katsomuksensa esitetty „Golosin” 86. ja 87. numerossa. Nämä katsomukset ovat sosialishovinistisia. Ranskalaisten ja belgialaisten sosialistien menoa porvarilliseen ministeristöön Axelrod puolustelee seuraavanlaisin perustein: 1) „Historiallinen välttämättömyys, johon nykyään niin halukkaasti, mutta aivan sopimattomasti vedotaan, ei Marxille merkinnyt lainkaan passiivista suhtautumista konkreettiseen pahaan — sosialistista kumousta odoteltaessa”. Mitä sekasotkia tämä on?

Mitä tekemistä sillä on tässä? Kaikki, mitä historiassa tapahtuu, tapahtuu välttämättömyyden pakosta. Se on aapistotuus. Sosialishovinismien vastustajat eivät ole vedonneet sodan historialliseen välttämättömyyteen, vaan sodan *imperialistiseen* luonteeseen. Axelrod ei ole ymmärtävinään tätä, ei ole ymmärtävinään siitä johtuvaa „konkreettisen pahan” arviota: kaikissa maissa vallitsevaa porvariston herruutta ja „yhteiskunnalliseen kumoukseen” johtavan vallankumoustoiminnan aloittamisen *ajankohitaisuutta*. „Passiivisia” ovat sosialishovinitit, jotka kieltävät tämän.

2) Ei saa „sivuuttaa kysymystä, kuka oli” sodan „todellinen aloittaja” ja „pakotti siten kaikki sotilaallisen hyökkäyksen kohteiksi joutuneet maat puolustamaan itsenäisyyttään”. Ja samalla sivulla on tunnustus, että „ranskalaisten imperialistien aikomuksena oli tietenkin saada sota puhkeamaan parin kolmen vuoden kuluttua”! Tämän ajan kuluessa proletariaatti ja rauhan mahdollisuudet olisivat nähkääs voimistuneet!! Mutta me tiedämme, että tuon ajan kuluessa olisi voimistunut Axelrodille rakas opportunisti ja sen mahdollisuudet vieläkin katalampaan sosialismin kavaltamiseen. Me tiedämme, että kolme rosvoa (Englannin, Venäjän ja Ranskan porvaristo ja hallitukset) on *vuosikymmeniä* aseistautunut Saksan ryöväämistä varten. Onko se kumma, jos kaksi rosvoa teki päällekkarkauksen ennen kuin *kolme* ehti saada tilaamansa uudet puukot? Eikö se ole sofismia, kun „aloittajista” puhumisella hämätään kaikkien maiden porvariston *yhtäläinen „syylisyys”*, jonka kaikki sosialistit totesivat ehdottomasti ja yksimielisesti Baselissa?

3) „Belgialaisten sosialistien moittiminen kotimaansa puolustamisesta” „ei ole marxilaisuutta, vaan kyynillisyyttä”. Juuri näin Marx nimitti Proudhonin suhtautumista Puolan kapinaan (v. 1863)⁶². Tsarismia vastaan suunnatun Puolan kapinan historiallisesta edistyksellisyydestä Marx puhui jatkuvasti vuodesta 1848 alkaen. Kukaan ei rohjennut kieltää sitä. Konkreettinen tilanne oli sellainen, että kansallisuuskysymys oli itä-Euroopassa ratkaisematta, s.o., että tsarisminvastainen sota oli luonteeltaan porvarillis-demokraattista eikä imperialistista. Tämä on aakkostotuus.

Jos suhtaudutaan kielteisesti tai ylimielisesti tai välinpitämättömästi (niinkuin Axelrodit suhtautuvat)

socialistiseen kumoukseen, niin tässä konkreettisessa sodassa Belgian „maata” *ei voida* auttaa muuten kuin siten, että autetaan tsarismia Ukrainan kuristamisessa. Se on tosiasiassa. Kun venäläinen sosialisti kiertää tämän tosiasian, niin se on kyynillisyyttä. Kun pidetään melua Belgiasta ja ollaan vaiti Galitsiasta, niin se on kyynillisyyttä.

Mitä belgialaisten socialistien piti sitten tehdä? Kun he eivät voineet suorittaa yhdessä ranskalaisten j.n.e. kanssa yhteiskunnallista kumousta, niin heidän piti alistua kansakunnan enemmistön tahtoon tänä ajankohtana ja lähteä sotaan. Mutta alistuessaan orjanomistajien luokan tahtoon heidän olisi pitänyt vierittää vastuu näiden niskoille, olla äänestämättä määrärahojen puolesta; heidän ei olisi pitänyt lähettää Vanderveldeä ministerinmatkoille riistäjäin luo, vaan järjestämään (yhdessä *kaikkien* maiden vallankumouksellisten sosialidemokraattien kanssa) „socialistisen kumouksen” ja kansalaissodan illegaalista vallankumouksellista propagandaa; tätä työtä olisi pitänyt tehdä armeijassakin (kokemus on osoittanut, että työmiessotilaiden „veljeilykin” on mahdollista sotivien armeijain taisteluhaudoissa!). Kun lörpötellään dialektiikasta ja marxilaisuudesta, mutta ei osata yhdistää toisiinsa välttämätöntä (jos se on tilapäisesti välttämätöntä) enemmistön tahtoon alistumista ja kaikissa oloissa harjoitettavaa vallankumouksellista toimintaa, niin se on työläisten pilkkaamista, sosialismin ivaamista. „Belgian kansalaiset! Maatamme on kohdannut suuri onnettomuus, sen on aiheuttanut *kaikkien* maiden ja muun muassa Belgiankin porvaristo. Ettekö halua kukistaa tätä porvaristoa, eikö teillä ole uskoa Saksan sosialisteihin vetoamisen tuloksellisuuteen? Me olemme vähemmistönä, alistun tahtoonne ja menen sotaan, mutta tulen sodassakin propagoimaan ja valmistelemaan kaikkien maiden proletaarien kansalaissotaa, sillä se on Belgian ja muiden maiden talonpoikain ja työläisten ainoa pelastus!” Tällaisen puheen vuoksi Belgian tahi Ranskan j.n.e. parlamenttiedustaja istuisi vankilassa eikä ministerintuolilla, mutta hän olisi silloin sosialisti eikä petturi, hänestä puhuisivat nyt taisteluhaudoissa niin ranskalaiset kuin saksalaisetkin työmiessotilaat, puhuisivat kuin *omasta* johtajastaan eivätkä kuin työväen asian kavaltajasta. 4) „Niin kauan kuin isänmaita on olemassa, niin kauan kuin proleta-

riaatin elämä ja liike on siinä määrin kuin tähän asti ahdettu noiden isänmaiden puitteisiin eikä proletariaatti tunne niiden ulkopuolella mitään erikoista, toisenlaista, kansainvälistä maaperää, niin kauan kysymys patriotismista ja itsepuolustuksesta on koskeva työväenluokkaa". Porvarilliset isänmaat säilyvät siihen saakka, kunnes proletariaatin kansainvälinen vallankumous hävittää ne. Maaperä sille on jo olemassa, kuten sen tunnusti yksinpä Kautskykin v. 1909, kuten se tunnustettiin yksimielisesti Baselissa ja kuten sen todistaa nyt *tosiasia*, että kaikkien maiden työläiset ovat syvästi myötätuntoisia niitä kohtaan, jotka eivät äänestä määrärahojen puolesta, eivät pelkää vankilaa ja muita „historiallisen välttämättömyyden” pakosta jokaiseen vallankumoukseen liittyviä uhreja. Axelrodin sanahelinä on vain vallankumouksellisen toiminnan *kiertämistä*, se on vain shovinistisen porvariston perustelujen toistamista.

5) Aivan samanlainen merkitys on hänen sanoillaan, että saksalaisten menettely *ei* ollut petturuutta, että syynä heidän menettelyynsä on „voimakas tunne, se, että he tuntevat olevansa elimellisesti sidottuja siihen maa-alueeseen, isänmaahan, jossa Saksan proletariaatti asuu ja tekee työtä”. Todellisuudessa saksalaisten samoin kuin Guesdenkin y.m. menettely on ilmeistä petturuutta; sen salaaminen ja puolustaminen on sopimatonta. Todellisuudessa juuri porvarilliset isänmaat hävittävät, runtelevat, rikkovat, silpovat saksalaisen työläisen „elävät siteet” Saksan maahan luoden orjan ja orjanomistajan väliset „siteet”. Todellisuudessa *vain* porvarillisten isänmaiden hävittäminen voi „sitoa” kaikkien maiden työläiset „maahan”, antaa heille äidinkielen vapauden, leipäpalan ja kulttuurin hyvyudet. Axelrod on yksinkertaisesti porvariston asian puolustaja.

6) Kun työläisiä kehoitetaan olemaan „varovaisia syyttäessään opporotnismista” sellaisia „koeteltuja marxilaisia kuin Guesde” j.n.e., niin se merkitsee, että työläisiä kehoitetaan nöyräselkäisyyteen johtajien edessä. Pitäkää esikuvananne Guesden koko elämää, sanomme me työläisille, *paitsi* sitä ilmeistä sosialismin pettämistä, johon hän syyllistyi v. 1914. Ehkä löytyy henkilökohtaisia tai muita seikkoja, jotka lieventävät hänen syyllisyyttään, mutta puhe ei ole lainkaan *yksilöiden* syyllisyydestä, vaan *tapahtumain* sosialistisesta merkityksestä.

7) Vetoaminen siihen, että ministeristöön meno

on „*virallisesti*” sallittua, koska päätöslauselmassa on nähkääs pykälä „poikkeuksellisen tärkeistä tapauksista”, — tällainen vetoaminen vetää vertoja mitä epärehellisimmälle asianajajatempulle, sillä tuo pykälä ilmeisesti tarkoittaa proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen *auttamista* eikä sen *vastustamista*. 8) Axelrodin lausunto: „Venäjän tappio, joka ei voi vaikuttaa maan elimelliseen kehitykseen, auttaisi hävittämään vanhan järjestelmän”, on sinänsä, irrallaan otettuna, oikea, mutta kun se liittyy saksalaisten shovinistien puolusteluun, niin se ei ole mitään muuta kuin yritys *imarrella* Sudekumeja. Kun tunnustetaan Venäjän tappion hyödyllisyys, eikä syytetä avoimesti Saksan ja Itävallan sosialidemokraatteja petturuudesta, niin se merkitsee, että *tosiasiallisesti* autetaan heitä itsensä puolustelussa, pulasta selviytymisessä ja työläisten pettämisessä. Axelrodin artikkeli on kaksoiskumarrus: toinen niistä on tehty saksalaisille sosialishovinisteille, toinen ranskalaisille. Yhdessä otettuina nämä kumarrukset muodostavatkin esimerkillisen „venäläis-bundilaisen” sosialishovinismin.

Tehköön nyt lukija johtopäätöksensä „Golosin” toimituksen johdonmukaisuudesta, toimituksen, joka näitä Axelrodin mitä inhottavimpia järkeilyjä julkaistessaan esittää vain sen varauksen, ettei se ole samaa mieltä hänen „eräiden asettamustensa” kanssa, ja sitten 96. numeron pääkirjoituksessa julistaa „jyrkkää välien katkaisemista aktiivisen sosialipatriotismin ainesten kanssa”. Onko „Golosin” toimitus todella niin naiivi tai niin huomaamaton, ettei se näe totuutta? ettei se näe sitä, että Axelrodin järkeilyt ovat *kauttaaltaan* „aktiivisen (sillä kirjoittaminen on kirjailijan aktiivisuutta) sosialipatriotismin aineksia”? Entä „Nasha Zarjan” kynäilijät, herrat Tsherevanin, A. Potresov ja kumpp., eivätkö he ole aktiivisen sosialipatriotismin aineksia?

„Sotsial-Demokrat” № 37,
helmikuun 1 pnä 1915

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden tekstin mukaan